

1. WETSVOORSTEL EXCESSIEVE BELONINGEN

Recent is het wetsvoorstel Belastingheffing excessieve beloningsbestanddelen ingediend bij de Tweede Kamer. Met dit wetsvoorstel wil het kabinet maatregelen treffen om excessen in het beloningsbeleid te voorkomen. Het wetsvoorstel behelst een drietal maatregelen waarvan de belangrijkste onderdelen hieronder worden behandeld.

Werkgeversheffing over excessieve ontslagvergoedingen

Vanaf 1 januari 2009 moeten werkgevers 30% eindheffing betalen over het gedeelte van de ontslagvergoeding dat uitstijgt boven het jaarsalaris van de medewerker onder de voorwaarde dat de medewerker meer verdient dan €500.000 per jaar. Daarnaast is de medewerker ook nog steeds in beginsel de 'normale' loonheffing verschuldigd over de vertrekvergoeding.

De hoogte van het als vertrekvergoeding in aanmerking te nemen bedrag is gelijk aan het positieve verschil tussen het jaarloon in het jaar van vertrek (normale salaris + ontslagvergoeding) en het jaarloon twee jaar voorafgaand aan het vertrek, alsmede over het positieve verschil tussen het jaarloon van het kalenderjaar voorafgaand aan het jaar dat de dienstbetrekking wordt beëindigd en het jaarloon twee jaar voorafgaand aan het vertrek. Er is sprake van een excessieve vertrekvergoeding als deze ontslagvergoeding hoger is dan het jaarloon twee jaar voorafgaand aan het einde van de dienstbetrekking.

Als de dienstbetrekking van de medewerker vòòr 1 januari 2009 wordt beëindigd, is deze nieuwe maatregel niet van toepassing.

Werkgeversheffing over backservice bij hoog pensioengevend loon

Ter zake van het pensioengevend loon van meer dan €500.000 in een eindloonstelsel, betalen werkgevers vanaf 1 januari 2010 15% eindheffing over een forfaitair berekende backservice.

Salarisstijgingen bij de eigen werkgever vallen hieronder, maar ook de inkoop van pensioen bij de nieuwe werkgever.

De forfaitaire backservice wordt bepaald door de verhoging van het pensioengevend loon te vermenigvuldigen met een factor vier, voor zover het pensioengevend loon hoger is dan €500.000.

Belastingheffing over “lucratieve belangen” / carried interest

Het derde onderdeel van het wetsvoorstel ziet op zogenaamde “lucratieve belangen” die veelal voorkomen bij private-equity investeerders. De voorgestelde maatregel beoogt de aan de betreffende werknemers toegekende aandelen, vorderingen of andersoortige rechten in de belastingheffing te betrekken in box 1 als resultaat uit overige werkzaamheden. Als gevolg hiervan worden deze voordelen progressief belast tot een tarief van maximaal 52%. In beginsel behoren aandelen, vorderingen en andersoortige rechten tot het box 3 vermogen, behoudens in geval sprake is van een aanmerkelijk belang.

De voorgestelde maatregelen hebben betrekking op de volgende lucratieve belangen:

1. specifieke achtergestelde of preferente aandelen;
2. vorderingen waarvan het rendement in enigszins belangrijke mate afhankelijk is van gestelde doeleinden;
3. overige rechten die economisch overeenkomen of vergelijkbaar zijn met de bovengenoemde rechten, dan wel rechten of verplichtingen waarvan het waardeverloop in enigszins belangrijke mate afhankelijk is van gestelde doeleinden.

De voordelen die uit deze belangen worden genoten dienen mede te beogen een beloning te zijn van de werkzaamheden van de persoon die deze inkomsten geniet, of een met deze persoon verbonden persoon. Er dient derhalve een relatie te zijn met de door de persoon verrichte werkzaamheden. De bewijslast hiervoor ligt bij de Belastingdienst. Het kan hierbij overigens ook gaan om niet in dienstbetrekking verrichte werkzaamheden, zoals door een adviseur, of werknemers van derden.

Indien de persoon de belangen niet rechtstreeks houdt, maar bijvoorbeeld via een persoonlijke vennootschap, dan is op verzoek het regime van box 2 (aanmerkelijk belang) van toepassing, mits de met de belangen gerealiseerde rendementen terstond worden doorgegeven aan de aandeelhouder.

Het kabinet heeft expliciet aangegeven dat de betreffende regelgeving niet ziet op aan werknemers verstrekte aandelen of soortgelijke rechten waaraan geen bijzondere condities of voorwaarden kleven.

De vraag is hoe deze afbakening in de praktijk zal plaatsvinden bij werknemersparticipatieregelingen waar wel sprake is van specifieke voorwaarden, maar duidelijk geen sprake is van “carried-interest achtige” regelingen.

Onduidelijk is tevens hoe de voorgestelde regelgeving zich verhoudt tot de diverse belastingverdragen die Nederland heeft afgesloten. Op grond van de meeste verdragen zou Nederland geen, of slechts een beperkt heffingsrecht hebben over de inkomsten uit aandelen, vorderingen en overigen rechten, zodat een inwoner van het betreffende land met een beroep op het verdrag de voorgestelde belastingheffing mogelijk (deels) kan voorkomen.

2. 30%-REGELING EN 2,5 JAAR WERKERVARING

Om te kwalificeren voor de 30%-regeling dient een werknemer in beginsel te beschikken over specifieke deskundigheid. Hierbij stelt de Belastingdienst de eis dat een werknemer over ten minste 2,5 jaar relevante werkervaring na het afronden van de studie dient te beschikken. Hof Den Haag heeft dit standpunt onlangs genuanceerd en stelt dat een werknemer niet altijd over minimaal 2,5 jaar relevante werkervaring hoeft te beschikken. Deze termijn staat weliswaar genoemd in een ministerieel besluit, maar dient te worden gezien als norm waarbij de werknemer in elk geval over voldoende werkervaring beschikt. Minder dan 2,5 jaar werkervaring sluit specifieke deskundigheid echter niet uit.

3. VERHAALDE WGA-PREMIE AFTREKBAAR

De WGA-lasten voor werkgevers bestaan uit een basispremie en een gedifferentieerde premie. Werkgevers hebben de mogelijkheid om de gedifferentieerde WGA-premie voor maximaal 50% te verhalen op het nettoloon van de betrokken werknemer. Onlangs oordeelde Rechtbank Haarlem dat de verhaalde WGA-premie als negatief loon in aanmerking moet worden genomen en derhalve in mindering kan worden gebracht op het belastbare loon van de werknemer.

4. BIJTELLINGCATEGORIE VAN 20% VOOR ZUINIGE AUTO'S

De lage bijtelling van 14% voor zeer zuinige leaseauto's is succesvol, maar voor veel leaserijders is de stap naar een zeer zuinige auto nog te groot. Om deze autorijders toch te stimuleren tot de keuze van een zuinige auto, wordt een tussencategorie van 20% bijtelling geïntroduceerd. Dit betreft benzineauto's met een CO2-uitstoot tussen de 111 en 140 gram per kilometer en dieselauto's met een uitstoot tussen de 96 en 116 gram per kilometer. Dit zijn bijvoorbeeld voor benzineauto's: de Renault Clio 1.2, BMW 116i, en VW Golf 1.4 TSI. Voor dieselauto's: de VW Polo 1.4 TDI, Mini Cooper en Clubman 1.9D.